

N:o 44.

Af Herr **Nisser:** *Om ändring af 12 § i Kongl. förordningen angående bevillning af fast egendom samt af inkomst den 14 September 1883, m. m.*

Under de senaste åren har det allt mer och mer blifvit en vana inom vårt beskattningsväsende, att, då skattskyldig har sin verksamhet inom flere kommuner, alla dessa kommuner söka att taxera honom för *inkomst*, äfven om han inom kommunen har endast *utgifter*, eller — med andra ord — hvarje kommun söker att beskatta hans rörelse. Stundom händer, att de sålunda beskattade delarne tillsammans öfverstiga hela hans inkomst. Äro de olika kommunerna belägna inom samma län, varder väl ett sådant förhållande i allmänhet rättadt hos pröfningsnämnden, men ofta tillhöra de kommuner, verksamheten omfattar, två eller flera län, och då uppstår det förhållandet, att den skattskyldige, som visserligen söker rättelse hos högre myndighet, under tiden måste erlagga skatt för *större* inkomst, än han i sjelfva verket haft, och först efter förloppet af ett eller annat år återfår hvad han för mycket erlagt. Stundom kunna dessa inbetalda belopp uppgå till ganska afsevärda summor, hvilka under tiden ligga räntelösa för den skattskyldige. Dertill kommer, att då en kommun skall återbetala redan uppburna utskylder, måste medel härtill uttaxeras, och på så sätt får den skattskyldige sjelf bidraga till återbetalningen i förhållande till sin bevillning inom kommunen under det år uttaxeringen sker.

Då det — oakadt de kommunala utskylderna inom olika kommuner variera i förhållande till den till staten erlagda bevillning — kan vara

för den skattskyldige mera likgiltigt, *hwarest* hans inkomst taxeras, än det är för de särskilda kommunerna, för hvilka det är af stor vigt att uppnå en så stor bevillningssiffra som möjligt, på hvilken de kommunala utskylderna sedan fördelas, föreställer jag mig att det vore rättvisare och billigare, om kommunerna sjelfva finge tvista om den rätta taxeringsplatsen, utan att den skattskyldige, om han icke det önskar, behöfde härpå spilla tid, omtanke och kostnad.

På grund af hvad jag ofvan haft äran anföra vågar jag vördsamt anhålla det Riksdagen:

dels täcktes besluta sådan ändring i § 12 af nu gällande bevillningsförordning, att tvister om *hwarest* beskattningsbar inkomst skall taxeras i minsta möjliga mån må beröra den skattskyldige;

dels bestämma att, om sådan tvist uppstått och icke blifvit före de årliga uppbördsstämmorna afgjord, den skattskyldige må betala honom åsatt bevillning och skatt till staten såsom hittills skett, dock med skyldighet för den beskattade att fylla möjligen varande brist och deremot svarande rättighet att återlyfta möjligt öfverskott.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1885.

John Samy Nisser.
